

D ů v o d y:

Ohrožená strana domáhá se k zajištění peněžní pohledávky povolení prozatímního opatření ve smyslu § 378 ex. ř., a bylo proto na ní, by osvědčila nejen tvrzený nárok (§ 390 ex. ř.), nýbrž i, že by bez něho její odpůrce, t. j. Comptoir National d'Eskompte v Paříži, poroucháním, zničením, zatajením nebo zavlčením majetkových kusů, zcizením nebo jiným nakládáním s předměty svého jmění, zvláště úmluvami učiněnými o tom s jinými osobami, tedy určitým svým chováním, zmařil nebo značně stížil dobytí peněžité pohledávky (§ 379 druhý odstavec ex. ř.). Musí tudíž, třebas se nevyžaduje obmyslné jednání dlužníka, nebezpečí ohrožující vydobyti pohledávky vycházeti z jednání dlužníkových a nestačí pouhé ohrožení věcné, jak tomu jest v případech §§ 370 a 381 ex. ř. Nic takového navrhovatelka netvrdila, natož pak osvědčila a pouhá obava, že by odpůrkyně mohla svá depa u zdejších peněžních ústavů odvolati, nemůže nahraditi zákonný požadavek, by tu bylo ohrožení navrhovatelova nároku určitou činností nebo určitým jednáním odpůrce, jež by mohlo pravděpodobně dobytí navrhovatelovy pohledávky zmařiti nebo podstatně stížiti, pokud se týče zhoršiti majetkový stav dlužníkův vzhledem k jeho poměru k navrhovateli. Za takové ohrožení »subjektivní« nelze zejména pokládati okolnost, že by rozsudek musil býti vykonán v cizině, neboť jednalo by se tu o ohrožení toliko »objektivní«, jež by podle jasného znění zákona (srovnej § 379 druhý odstavec a 381 čís. 1, poslední věta ex. ř.) přijíti mohlo v úvahu jen, kdyby šlo o zajištění jiného nároku, než peněžitého. Slušelo proto návrh na povolení prozatímního opatření zamítnouti již z důvodu, že nebylo osvědčeno ohrožení, a nezáleží proto na tom, stalo-li se tak rekursním soudem z důvodů jiných, jež se rekurentce nezdají býti správnými.

Čís. 8817.

Pozemková reforma.

K exekuci vnuceným zřízením zástavního práva na zabraném majetku se vyžaduje svolení Státního pozemkového úřadu.

(Rozh. ze dne 22. března 1929, R I 181/29.)

Soud první stolice povolil exekuci vnuceným zřízením zástavního práva na zabraných nemovitostech. Rekursní soud exekucní návrh zamítl. D ů v o d y: Dlužník i Státní pozemkový úřad stěžuje si do napadeného usnesení z důvodu, že byla exekuce povolena, ač jest nepřípustná, ježto nemovitosti dlužníkovy, na nichž se má státi vklad, jsou zabrány Státním pozemkovým úřadem, poznámka záboru vykonána a nelze tudíž zabavení majetku toho povolit bez souhlasu Státního pozemkového úřadu. Stížnosti nelze odepřítí oprávnění, neb podle dodatného knihovního lustra jest na všech nemovitostech, na nichž byl povolen vklad zástavního práva, poznámka záboru podle zákona

ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n. Podle § 7 cit. zák. v doslovu zákona ze dne 11. března 1921, čís. 108 sb. z. a n. jest zcizení a zastavení zabraného majetku bez souhlasu Státního pozemkového úřadu neplatné a není zajisté pochyby, že ani exekuci, nuceně, majetek ten nelze stížit závadami, neboť záborovým zákonem mělo se docílití spravedlivějšího rozdělení půdy a zákazem obstavení mělo se zabránití tomu, aby cíle reformy té nebyly mařeny, při čemž zajisté jest lhostejno, zda cíl ten jest mařen dobrovolným či vnuceným obstavením. Ježto Státní pozemkový úřad nedal svolení, by nemovitosti byly dány v zástavu za pohledávky vymáhající strany, jest exekuce na ně vůbec nepřípustná.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu

a t o

s poukazem na důvody napadeného rozhodnutí a s tím, že i § 7 zák. musí býti vykládán ve svém duchu, tak, by bylo dosaženo jeho účelu, nikoli tedy slovně, duch zákona však vyžaduje, by i exekuční zástavní právo bylo podřadováno po pojem »zastavení«, ježto by zákon jinak snadno mohl býti obcházen, což nelze dopustiti. Nesmí se přehlížeti, že, je-li tu závažný důvod pro svolení Státního pozemkového úřadu k zajištění věřitelova nároku, úřad ten zajisté nebude svolení odpírati, pokud se týče možno si proti odepření stěžovati podle zákona o správním soudě.

Čís. 8818.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Pokud jest míti za to, že zaměstnanec přijímal smlouvenou týdenní mzdu na úplnou úhradu odměny za veškeré práce vykonané ve službě zaměstnavatelově, tudíž i za práce přes čas.

Předpisy § 6 (3) a § 7 (4) zák. předpokládají, že mzda byla ujednána za pracovní dobu osm hodin nepřevyšující a že práce přes čas byly konány se svolením příslušných orgánů správních.

(Rozh. ze dne 22. března 1929, Rv I 1039/28.)

Žalobce byl zaměstnán v podniku žalované strany jako kočí. Žaloba, domáhající se zaplacení odměny za práci přes čas, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle § 1 zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. jest pravidlem, že v podnicích tam naznačených, k nimž patří také podnik žalované firmy, nesmí skutečná doba pracovní trvati déle než 8 hodin denně nebo 48 hodin týdně. Z tohoto pravidla stanoví zákon v §§ 6 a 7